

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

2. Rationes quibus peccatum originale oppugnant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

Lib. 2. operu imperf. cont. Generatio enim non per unum sed per duos efficitur, imitationi vero vel unus sufficit. *Iul. f. 263.* Et per peccatum mors non corporis qua naturalis est, sed sine dubio qua peccatoribus, id est, aeterna promittitur. Quae transiit forma vel exemplo sive imitatione non generatione. Subdidit enim in quo omnes peccaverunt, hoc est, quia omnes peccaverunt secundum illud Davidicum: *In quo e regit Adolescentior viam suam, cunctas aeterni pro multis ponit quia paulo post multi vocantur, tamen in omnes mortem transire dicit quia in multitudine peccat r. non exceptio ut patet iusti, sicut ibi: Non est qui faciat bonum, non est usque ad uiam.* Quia ergo multi peccaverunt unum hominem Adamum imitando, ideo etiam in illos mors animae transiit. Nam si generationem peccato aut infectionem aut obnoxiam voluisset ostendere, non dixisset per unum hominem inraile peccatum sed per duos, quibus constat generatio. *Iul. f. 394.*

Pelag. in Comment. *Iul. f. 263.* *Ibid.* *Ibid. lib. 2. fol. 385.* *Ibid. lib. 6. cont. Iul. c. 24.* *Pelag. in Comment.* *Lib. 2. operu imperf. f. 394.* *Pelag. in Comment.* *Et Iul. loco cit. f. 398.* *Iul. ibid. fol. 407. & 438.*

Iul. ibid. *Pelag. ibid. & Iul. fol. 399. & 400.*

Iul. lib. 2. operu imperf. fol. 401. & 402. *Et Pelag. in Comment.* *Pelag. in Comment.*

A mortui sunt multo magis gratia in plures abundavit. Superari dicit malum dilecti et pia gratia, & *Iul. f. 415. & 418.* eorum qui salvantur numerum, illis quos praeviatione sicut Adam perisse aliter qui soli Iudaei sunt, antepont. Per quod ostenditur, nec mortem illam communem & naturalem intelligi qua non multos tantum, sed omnes etiam iustos caput: nec Apostolum de peccato naturali loqui. Si enim illo peccato omnes mortui, & inde in extrema aetate mundi, aliqui per Christum liberati putantur, quae veritas est, aut quae auctoritas eius magistri qui contra tam clarum testimonium totius mundi, dicit in plures iustitiam abunde quam culpam? *Iul. lib. 2. operu imperf. fol. 417.* *Iul. ibid. fol. 423. & in eopis similitudinem praevianatur sub lege peccantes, multo magis qui abundantiam gratiae accipiunt quae gratia virtutem Christi in tantibus prodest, in vita regnabunt, vita in qua regnabunt Sancti, aeterna monstratur, ergo & mors quae iniquitatem voluntariam sequitur, aeterna creditur. Itaque sicut per unum delictum in omnes homines &c. sic &c. sicut enim per unum inobedientiam peccatores constituti sunt multi, ita & iusti constituentur multi. Omnis hic est solita perplexitas: impudenter de universalitate calumnia concitatur, ineptissime in serpo nodus quaeritur. Pronuntiat Apostolus non omnes esse sed multos qui per inobedientiam primi hominis peccata didicissent: & multos esse non omnes qui per alterius obedientiam iustitiam essent adepti. Nihil hic de exortu humanitatis agitur, mores in diversis studiis publicantur, inobedientia & obedientia studiorum operam non generationis ostendunt. Ac per hoc destruit opinionem peccati naturalis & docet alias esse causas sulstantie, alias voluntatis. Atque istis quidem perverissimarum interpretationum iudificationibus veluti scuto contra praecipuas Scripturas quibus eos Ecclesia suffocabat utebantur quibus velut tecti confidentissime asserbant nemini esse credendum tam stultum, tam insanam tam impiam sententiam Apostoli volumine contineri, ut assereret amorem & necessitatem criminum substantiae suae causis, id est, ipsi adhaeserunt. *Iul. lib. 2. opud. Aug. contra Iul. operu imperf. fol. 349.* *Ita definit Iul. ex Aug. lib. 1. operu imperf. f. 37. & 38. Ibid. fol. 43.**

Rationes quibus peccatum Originale oppugnant.

CAPITULUM SECVNDVM

AD expugnandam vero Catholicam de peccato originali fidem mirum, quot humanis ratiunculis, velut parvicidalibus pugiunculis armati profilerint: ex quibus potiores ut accuratius res tota percipiatur, ad duo capita revocari possunt. Aliae namque quaedam speciem praeferebant ostensiva probationis, aliae ad absurditatis impietatisque praerupta ducebant.

Et prima quidem capitalis ratio, qua poenitentis rem confici non dubitabant, ex peccati definitione petebatur. Nullum enim peccatum esse vel esse posse statuebant nisi esset voluntas adipsendum vel retinendi, id quod iustitia vetat & nude liberum est abstinere. Voluntas autem cum sit motus animi liber, eius est qui iam per artem iudicio rationis uti potest: qui sicut habuit voluntatem malam ita potuit non habere, qui autem nascuntur, ulum rationis non habent

habent, igitur nec eligendi facultatem, ac per hoc nec voluntatem, atque his irrefutabiliter concessis nec aliquod omnino peccatum. Nam,

Lib. 1. operis imperf. cont. Jul. f. 70. Lib. 3. cont. Jul. e. 1. & 5. Lib. 4. ad Bonif. c. 2. Celest. lib. de pe. orig. c. 6. pe. orig. c. 6. Jul. lib. 1. operis imperf. fol. 176. Lib. 2. f. 225. Jul. c. 1. Lib. 1. cont. Jul. operis imperf. f. 44. Lib. 1. cont. Jul. c. 1. Lib. 2. de sup. e. 3. & 29. & alibi sepe. Apud Aug. lib. 1. operis imperf. f. 23. Lib. 2. cont. Jul. c. 184. Lib. 3. cont. Jul. c. 181. Lib. 2. cont. Jul. operis imperf. f. 85. Lib. 6. cont. Jul. c. 9. & lib. 2. cont. Jul. operis imperf. folio 285. & fol. 230.

Vide lib. 1. cont. Jul. c. 1. lib. 2. de sup. e. 3. & 29. & alibi sepe. Apud Aug. lib. 1. operis imperf. f. 23. Illi primæ rationi coherent aliæ: una, quia quod adinheri non potest ut caveatur, imputari non potest ut puniatur. Nunquam autem legislator ad hanc venit amentiam, ut præceperit cuiquam, nisi illa, vel ita nasci. Altera etiam præciperetur ut tamen præceptum obliget, debet esse possibile. Amittit enim auctoritatem iudicandi qui modum non tenet imperandi. A parvulis autem in nullo præceptum impleri potest. Tertia, non potest iure imputari quod non potest caveri: Nemo autem potest cavere naturalia; igitur nullus profusus habere potest de natura necessitate peccatum.

Quinta ratio est, fieri non potest, ut res arbitrij, studiorum & voluntarij conditioni hominum miscatur. Peccatum autem est res arbitrij, studij, voluntatis; non potest igitur seminatione transfundi.

Sexta. Res que in subiecto est, sine illa re esse non potest, in qua subiecta est; malum autem est in parente utique in subiecto, igitur alij rei, id est proli, ad quam non pervenit, reatum non potest transmittere.

Septima. Naturalia per accidens converti non possunt, id est id quod in parente est, accidens voluntatis vitium, non potest fieri filio naturale. Sed peccatum Adæ fuit ejus ex accidente vitium, non igitur potuit innasci naturaliter filio.

Octava, tamen si peccatum posset generatione propagari, à duobus tamen conjugibus baptizatis non potest. Per rerum enim naturam fieri non potest ut illud probentur tradere parentes quod caruisse creduntur, in conjugibus autem baptizatis nullum remanet malum ex quo generentur mali, quia quiddam in eis mali erat baptismum dimissum. Hoc sane argumentum Pelagiani acutissimum esse censebant. Cui accedit quod corpus mulieris baptizata sit templum Dei. Incredible est autem in utero eius hominem sub diabolo futurum, nisi renascatur ex Deo, posse formari.

Nona, si dicatur superesse in baptizatis concupiscentiam seu licentiam cujus motu in prolem culpa transfunditur, è contrario, illa est naturalis & bona probabilis in genere suo, affectio naturalis & innocens; nec ulla mali necessitas in carne, ergo per illam non potest peccatum tradi. Quam rationem tant fecere Pelagiani ut ad eam destruendam nati sint omnes libri, quos Augustinus contra Iulianum scripsit.

Decima, Si nec parenti post conversionem obstant peccata propria, quanto magis filio eius obesse non possunt? nulla enim ratione conceditur ut Deus qui propria peccata remittit, imputet aliena.

Vndecima, Hæc forma etiam in homine malo observari debuit, que servatur in diabolo: scd diabolus non damnatur nisi ex vitio propria voluntatis, ergo &c.

Denique ne scripturarum auctoritate destitui viderentur cause sue quasi fortissimum firmamentum Iulianus esse voluit propheticum testimonium, quo per Ezechielem dictum legitur, quod non erit parabola qua dicebant, parentes utas acerbas edisse & dentes obstupuisse filiorum, nec viderentur filii in peccato patris, nec pater in peccato filij, sed anima qua peccat ipsa morietur.

Abfurda quæ ex Originalis peccati fide à Pelagianis inferuntur.

CAPVT TERTIVM.

Aburditates vero quas ex originali peccato consequi putabant erant istæ. Primo, si peccatum genuit peccatorem, iustum quoque iustum genere debuisse, sed hoc absurdum, ergo & illud. Cui simile &

istud, quod natus de baptizato habendus esset velut baptizatus.

Secundo, sequeretur peccata omnium parentum omnibus filijs imputari. Tertio, peccatum esse substantiam. Quarto, parvulis melius esse non nasci.

Quinto, Lib. 5. c. 11.

Lib. 5. cont. Jul. c. 24. Lib. 6. cont. Jul. c. 6. Lib. 6. cont. Jul. c. 24. Lib. 4. cont. Jul. c. 2. Lib. 3. de pe. merit. c. 3. Lib. 2. cont. Jul. c. 1. & 9. Aug. Epist. 105. v. 7. h. Lib. 6. cont. Jul. c. 24. a Lib. 4. cont. Jul. c. 2. b Lib. 1. operis imperf. cont. Jul. f. 100. & alibi sepe cont. Jul. f. 65. Lib. 6. cont. Jul. c. 20. Lib. 6. cont. Jul. c. 25. Ezech. 18.